

РЕШЕНИЕ

№ 1150

гр. София, 21.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 07.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **811** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр.с чл. 85, ал.1 и чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. Н. с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., [дата на раждане] , против Решение № 411/05.01.2024г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ – МС), с което на основание чл. 75, ал.1, т.2 и т.4, вр. с чл. 8 и чл.9 от ЗУБ е отказано да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно, поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон. Жалбоподателят счита, че административният орган е провел формално и повърхностно интервю, като не е изяснил относимата фактическа обстановка, а в решението не са обсъдени представените в хода на интервюто писмени доказателства, не е отчетел фактът, че жалбоподателят е шиит по вероизповедание и хазареец по етническа принадлежност. Моли съда да отмени обжалваното решение на интервюиращ орган при ДАБ - МС и да върне преписката на административния орган.

Ответникът, председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, изпраща административната преписка по издаване на оспореното решение. В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата, излага доводи за законосъобразност на обжалваното решение. Моли съда да отхвърли

жалбата.

Софийска градска прокуратура не изразява становище и не изпраща представител.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в своята съвкупност и доводите на страните, по свое убеждение и по реда на чл. 235, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, намира за установено от фактическа страна, следното:

С молба до ДАБ при МС с вх. № ВР-13-4966 от 24.10.2023г. на отдел „Производство за международна закрила (ПМЗ)“ – кв. Военна рампа в Регистрационно-приемателен център (РПЦ) - София, към ДАБ – МС, М. Н., гражданин на А., [дата на раждане] в общ. Д., А., етническа принадлежност – хазара, вероизповедание – мюсюлманин шиит, семейно положение – неженен, е поискал предоставяне на международна закрила. Самоличността му е установена въз основа на декларация, на осн. чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ. Попълнен е и регистрационен лист към молбата.

С писмо рег. № УП-15507/09.11.2023 г. на ДАБ-МС, началник отдел “ПМЗ - кв. Военна рампа” е изискал от Държавна агенция "Национална сигурност" писмено становище по постъпилата молба за международна закрила. С писмо рег. № М-27044 от 13.12.2023г. директорът на специализирана дирекция “М“ - ДАНС, уведомява председателя на ДАБ-МС, че към момента ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на лицето в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

От данните от проведеното на 15.12.2023г. интервю, представените от жалбоподателя и служебно събраните от ответника доказателства се установява, че М. Н. е напуснал страната си на произход нелегално четири месеца преди интервюто, заминал за И., където останал седем дни, след което нелегално заминал за Турция, където пребивавал почти три месеца. Около два месеца преди интервюто влезнал незаконно в България от Турция. Арестуван е на сръбско-българската граница при опит да я премине, пострадал при пътуването и бил настанен в болница. Не притежава разрешение за влизане или пребиваване в друга държава, няма паспорт. В интервюто е посочил, че не е бил арестуван в държавата си на произход, нито в друга държава, не е имал проблеми заради етническата си принадлежност, като заявява, че е казълбаш, въпреки че е регистриран като хазареец. Заявил е, че не е имал проблеми заради религията, която изповядва. Не е членувал в политическа партия или организация. Иска да отиде в Италия. В А. е бил национален състезател по таекуондо, но не можел повече да се занимава със спорт. Няколко пъти спортният му клуб бил под ракетен обстрел, поради което решил да напусне. Посочил е, че никога лично не е имал проблеми в А. , не е бил заплашван или насилван. Като причина да напусне страната си на произход е посочил, че иска да се развива в областта на спорта, а там нямало такава възможност.

Със становище рег. № УП-15507 от 21.12.2023 г. на интервюиращия орган е предложено на председателя на ДАБ – МС да откаже хуманитарен статут и статут на бежанец на М. Н..

С оспореното в настоящото производство Решение № 411/05.01.2024г., председателят на ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал.1, т.2, вр. с чл.8 и чл.75, ал.1, т.4 вр. чл.9 от ЗУБ, отказва да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на М. Н.. Въз основа на събраните в административното производство доказателства, като е съобразил актуалната ситуация в А. и с оглед липсата на личен елемент за търсената международна закрила, е обосновал извод, че не са изпълнени предпоставките по чл. 8 ЗУБ и чл. 9 ЗУБ и на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, вр. чл. 8 и

чл. 75, ал. 1, т. 4, вр. чл. 9 ЗУБ е постановил отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

От страна на ответника в хода на съдебното производство е приложена справка на директора на дирекция "Международна дейност" на ДАБ - МС относно актуалната политическа и икономическа обстановка в А..

Пред съда жалбоподателят заявява, че е бил собственик на клуб по бойни изкуства и се е занимавал със спорт професионално, за което разполагал с много документи, които не били изискани. През 2018г. в него избухнала бомба. Уточнява, че е казълбаш, което е едно от разклоненията на хазарейците и всички те изповядват шиитския клон на исляма.

От така приетото за установено, настоящият съдът прави следните правни изводи:

Решението е постановено от компетентен административен орган, съгласно чл. 75, ал.1 от ЗУБ.

Решението е издадено в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

От приетите и неоспорени по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. Протоколът от интервюто е преведен на жалбоподателя на разбираем за него език дори и изрично е удостоверил с подписа си на протокола, че няма възражения по него. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си. Поради изложеното неоснователни са доводите на жалбоподателя, че не са обсъдените многобройните писмени доказателства, с които разполага. Той е имал възможност да представи тези доказателства както пред административния орган, така и пред съда, но такива доказателства не са представени. От друга страна, не се оспорва, че той е имал спортен клуб в страната си на произход.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразен и обоснован е изводът на административния орган, че заявленията от жалбоподателя обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от причините за преследване посочените в закона.

В настоящия случай правилно ответникът, изхождайки от фактите от изнесената пред

него бежанска история, възприема извод за липса на такова преследване, което да се обосновава по някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В бежанската история няма нито един обоснован фактически довод за проявен спрямо оспорващия акт на преследване от страна на официалните власти в А., която се явява страната по произход за търсещия закрила. Няма нито един наведен довод от жалбоподателя, че същият е обект на преследване в А. и от някоя друга организация. В действителност в бежанската история няма доводи за такова релевантно преследване, нито се обосновава наличие на реална опасност от бъдещо такова в страната му на произход по някоя от причините, които се сочат в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Нещо повече, от бежанската история на жалбоподателя и неговото поведение следва изводът, който е направил и административният орган, че мотивите му да напусне страната си на произход са с личен характер – стремежа му да се развива в спорта, което не е предпоставка за предоставяне на закрилата по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

Ето защо изцяло правилни са изводите на органа, че чужденецът не доказва предпоставки за предоставяне на търсения бежански статут. Правилността на крайния извод за липса на предпоставките по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ се следва изцяло от факта, че в изнесената от чужденеца бежанска история няма данни, че той лично или неговото семейство са обект на преследване в родината му А. било поради неговата (тяхната) етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. Напротив в интервюто жалбоподателят заявява, че не е имал проблеми, не е бил заплашван или насилван.

Съдът намира за правилна и обоснована преценката на административния орган за неоснователност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията посочени в чл. 9, ал. 1, т. 1-2, като правилно тази преценка е направена по отношение на страната на произход, за която органът в особеното производство събира данни, обобщени в нарочна справка.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

В разглеждания случай М. Н. не навежда като причина за напускането на родната си страна наличието на опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложен на изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Дори напротив - от бежанската история става ясно, че той не е арестуван и осъждан в държавата си по произход. Заявил е, че не е бил насилван по никакъв начин или заплашван.

Изводите на административния орган се подкрепят изцяло от данните по справката от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ, представляваща официален документ, издаден от длъжностно лице в кръга на службата му, фактите по която не са опровергани. Следва да се сподели извода в оспореното решение, че като хазарец М. Н. не би бил подложен на по-неблагоприятно отношение от страна на властта в А., доколкото е налице информация в представената справка за положението в А., че в момента правителството включва представители на различни етноси в това число и един хазара.

В справката, представена в административното производство е изследвано специално отношението на талибаните към спорта и спортистите и е посочено, че новият шеф на спорта в страната е заявил, че талибаните ще позволят 400 спорта. Спортисти от А. са взели участие в Азиатските игри през 2023г.

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Съдът приема, че тя не е налична по отношение на оспорващия. От представената справка за ситуацията в А. се установява, че обстановката в страната може да бъде преценена като усложнена за гражданите на страната, но предвид осигуряваната директна подкрепа от различни организации и напредъка по отношение на сигурността може да се приеме, че липсва изключително висока степен на безогледно насилие, изискуема за предоставянето на субсидиарна закрила. В използваната в административното производство и предсатвентата пред съда справка не се разкрива наличието на безогледно насилие, достигнало до толкова високо ниво, че да съществуват сериозни и потвърдени опасения за излагането на реална опасност на цивилно лице, върнато в съответния регион поради самия факт на присъствието си на тази територия. Съответно на доказателствата е и заключението на органа, че доколкото в конкретния случай няма обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата за закрила, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в А. следва да е изключително. Видно от събраната информация в конкретния случай за М. Н. не се установява специфичен риск от тежки лични заплахи срещу живота и/или личността му поради присъщи на индивидуалното положение елементи и лични обстоятелства, който риск да е реално осъществим при завръщане в А., поради което ситуацията в страната на произход следва да е с извънредна висока степен на колективна опасност, каквато тя не е. От друга страна, няма лични обстоятелства, които да сочат, че жалбоподателят би станал специфична цел на такова насилие поради присъщи на положението му елементи. Не съществува нито висока степен на индивидуална опасност, нито опасност вследствие на индивидуалните му характеристики.

Член 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С- 465/07/М. Е. and Noor E. vs S. van J./, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, Съдът на Общността (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011) се постановява, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или

от юрисдикциите на държавата- членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

В конкретния случай, за да отхвърли молбата за този вид закрила, решаващият орган се позовава, както на твърденията в интервюто, така и на фактите, които се съдържат в справка за А. с вх. № ЦУ—2014/14.12.2023г. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Приетите по делото справки са изготвени от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представляват официални писмени документи и обвързват съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с тях, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техният източник, за да се събират.

В самото решение също има изложени доводи в насока степента на насилие в А.. Въпреки наличието на въоръжени сблъсъци и инциденти със сигурността, обстановката не достига до наличието на "вътрешен въоръжен конфликт" по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т.е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и живота, и здравето на всеки граждан намиращ се на тази територия сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство. Т.е. не се доказва наличие на такъв вътрешен или международен конфликт на цялата територия на А., който да се обхваща от разширенията, дадени в решението от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности (СЕО) по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83 ЕО (отм.).

Разпоредбата на чл. 9, ал.2 от ЗУБ уточнява, че тежките посегателства, изброени в ал.1 на същата норма, могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Освен че административният орган не е длъжен да извършва преценка и излага изрични мотиви относно чл. 9, ал.2 от ЗУБ, то и регламентираното в тази алинея уточнение е пряко свързано с ал.1, по която в процесното решение е извършена надлежна преценка. В интервюто жалбоподателят няма твърдения за заплахи за живота му. Пред съда заявява, че обстрел над спортния му клуб е бил през 2018г, повече от четири години преди да напусне страната си на произход.

Преценявайки тези доводи за заплахи с оглед разпоредбата на чл. 9,

ал.1, т.3 от ЗУБ, правилно административният орган не е приел същите да представляват тежко посегателство.

Не се установява да са налице и основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и, ал. 8 от ЗУБ, за да се приема извод за предоставяне на такъв статут.

Административният орган е изпълнил задължението си за задълбочено и всестранно установяване на релевантните факти, а именно извършил е проверка доколко е налице опасност от преследване или реална опасност от тежко посегателство, обсъдил е актуалната обстановка в страната по произход, като данните от справките на ДАБ съвпадат с отразеното в решението. Изводите на председателя на ДАБ-МС, че по отношение на жалбоподателя не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл.8 и чл.9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от чл. 81 ГПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 65-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Н. с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., против Решение № 411/05.01.2024г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: